

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

28. oktoober 2022 *

Eelotsusetaotlus – Eelotsuse kiirmenetlus – Õigusalane koostöö kriminaalasjades – Euroopa Liidu põhiõiguste harta – Artikkel 50 – Schengeni lepingu rakendamise konventsioon – Artikkel 54 – *Ne bis in idem*'i põhimõte – Euroopa Liidu ja Ameerika Ühendriikide vaheline väljaandmisleping – Kolmanda riigi kodaniku väljaandmine Ameerika Ühendriikidele liikmesriigi sõlmitud kahepoolse lepingu alusel – Kodanik, kes on teises liikmesriigis samade tegude eest lõplikult süüdi mõistetud ja karistuse täies ulatuses ära kandnud

Kohtuasjas C-435/22 PPU,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Oberlandesgericht Müncheni (liidumaa kõrgeim üldkohus Münchenis, Saksamaa) 21. juuni 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 1. juulil 2022, kriminaalasjas järgmise isiku suhtes:

HF,

menetluses osales:

Generalstaatsanwaltschaft München,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president K. Lenaerts, asepresident L. Bay Larsen, kodade presidendid A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, D. Gratsias ja M. L. Arastey Sahún (ettekandja), kohtunikud S. Rodin, F. Biltgen, N. Piçarra, N. Wahl, I. Ziemele ja J. Passer,

kohtujurist: A. M. Collins,

kohtusekretär: osakonnajuhataja D. Dittert,

arvestades kirjalikku menetlust ja 13. septembri 2022. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- HF, esindajad: *Rechtsanwälte* S. Schomburg ja M. Weber,
- Generalstaatsanwaltschaft München, esindaja: F. Halabi,
- Saksamaa valitsus, esindajad: J. Möller, P. Busche, M. Hellmann ja U. Kühne,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

– Euroopa Komisjon, esindajad: L. Baumgart ja M. Wasmeier,

olles 13. oktoobri 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab Schengeni 19. juunil 1990 alla kirjutatud ja 26. märtsil 1995 jõustunud konventsiooni, millega rakendatakse 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut Beneluxi Majandusliidu riikide, Saksamaa Liitvabariigi ja Prantsuse Vabariigi valitsuste vahel nende ühispiiridel kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta (EÜT 2000, L 239, lk 19; ELT eriväljaanne 19/02, lk 9; edaspidi „Schengeni lepingu rakendamise konventsioon“), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määrusega (EL) nr 610/2013 (ELT 2013, L 182, lk 1), artikli 54 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 50 tõlgendamist.
- 2 Taotlus on esitatud seoses Ameerika Ühendriikide ametiasutuste poolt Saksamaa Liitvabariigi ametiasutustele esitatud taotlusega anda välja Serbia kodanik HF, et viia tema suhtes läbi kriminaalmenetlus.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Schengeni lepingu rakendamise konventsioon

- 3 Schengeni lepingu rakendamise konventsioon sõlmiti eesmärgiga tagada Schengeni 14. juunil 1985 alla kirjutatud lepingu, mis on sõlmitud Beneluxi Majandusliidu riikide, Saksamaa Liitvabariigi ja Prantsuse Vabariigi valitsuste vahel nende ühispiiridel kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta (EÜT 2000, L 239, lk 13; ELT eriväljaanne 19/02, lk 3), kohaldamine.
- 4 Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni II jaotise 4. peatüki „Välismaalaste liikumist käsitlevad nõuded“ artikli 20 lõikes 1 on sätestatud:
„Viisanõudest vabastatud välismaalane võib vabalt liikuda konventsiooniosaliste territooriumil kuni 90 päeva mis tahes 180-päevase ajavahemiku jooksul, kui ta vastab artikli 5 lõike 1 punktides a, c, d ja e osutatud sissesõidunõuetele.“
- 5 Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni III jaotise 3. peatükis „*Ne bis in idem* põhimõtte rakendamine“ asuvas artiklis 54 on sätestatud:

„Isikut, kelle suhtes üks konventsiooniosaline on langetanud lõpliku kohtuotsuse, ei või teine konventsiooniosaline sama teo eest vastutusele võtta, tingimusel et kui isikule on karistus määratud, on ta selle ära kandnud või kannab seda või seda ei saa otsuse langetanud konventsiooniosalise õiguse alusel enam täitmisele pöörata.“

Protokoll Euroopa Liidu raamistikku integreeritud Schengeni acquis' kohta

- 6 Schengeni lepingu rakendamise konventsioon inkorporeeriti liidu õigusesse protokolliga Euroopa Liidu raamistikku integreeritud Schengeni *acquis'* kohta, mis lisati Euroopa Liidu lepingule ja Euroopa Ühenduse asutamislepingule Amsterdamis lepinguga (EÜT 1997, C 340, lk 93), kui „Schengeni *acquis'*“ selle protokolliga lisa tähenduses.
- 7 Protokolliga artikli 2 lõike 1 teises lõigus on sätestatud:
- [Euroopa Liidu] Nõukogu määrab [...] vastavalt asutamislepingute asjakohastele sätetele iga Schengeni *acquis'*d moodustava sätte või otsuse õigusliku aluse.“
- 8 Selle sätte alusel võttis nõukogu 20. mail 1999 vastu otsuse 1999/436/EÜ, millega määratakse kooskõlas Euroopa Ühenduse asutamislepingu ja Euroopa Liidu lepingu asjakohaste sätetega kindlaks iga Schengeni *acquis'*d moodustava sätte või otsuse õiguslik alus (EÜT 1999, L 176, lk 17; ELT eriväljaanne 19/01, lk 152). Selle otsuse artiklist 2 ja A lisast tuleneb, et nõukogu määras Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 õiguslikuks aluseks EL artiklid 34 ja 31.

ELi ja USA leping

- 9 25. juuni 2003. aasta Euroopa Liidu ja Ameerika Ühendriikide vahelise väljaandmislepingu (ELT 2003, L 181, lk 27; ELT eriväljaanne 19/06, lk 161; edaspidi „ELi ja USA leping“) artikkel 1 on sõnastatud järgmiselt:
- „Lepinguosalised kohustuvad kooskõlas käesoleva lepinguga tugevdama koostööd seoses liikmesriikide ja Ameerika Ühendriikide vaheliste kurjategijate väljaandmist reguleerivate suhetega.“
- 10 ELi ja USA lepingu artiklis 3 „Käesoleva lepingu reguleerimisala seoses liikmesriikidega sõlmitud kahepoolsete väljaandmislepingutega“ on ette nähtud tingimused ja kord, mille kohaselt selle lepingu artiklite 4–14 sätted asendavad või täiendavad liikmesriikide ja Ameerika Ühendriikide vahel sõlmitud kahepoolsete väljaandmislepingute sätteid.
- 11 Lepingu artiklis 16 „Ajutine kohaldamine“ on sätestatud:
- „1. Käesolevat lepingut kohaldatakse nii enne kui ka pärast selle jõustumist toimepandud kuritegude suhtes.
2. Käesolevat lepingut kohaldatakse pärast selle jõustumist esitatud väljaandmistaotluste suhtes. [...]“.
- 12 Lepingu artiklis 17 „Erandite puudumine“ on sätestatud:
- „1. Käesolev leping ei takista taotluse saanud riigil toetuda keeldumise põhjustele, mis on seotud küsimusega, mida käesolevas lepingus ei reguleerita, kuid mida käsitletakse liikmesriigi ja Ameerika Ühendriikide vahel kehtivas kahepoolses väljaandmislepingus.
2. Kui taotluse saanud riigi põhiseaduses sisalduvad põhimõtted või riigile siduvad lõplikud kohtuotsused takistavad kõnealuse riigi väljaandmiskohustuse täitmist ja sellise küsimuse

lahendus ei ole käesoleva lepingu või kehtiva kahepoolse lepinguga ette nähtud, peavad taotluse saanud ja taotluse esitanud riik omavahel konsultatsioone.“

Schengeni piirieeskirjad

- 13 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta määruse (EL) 2016/399, mis käsitleb isikute üle piiri liikumist reguleerivaid liidu eeskirju (Schengeni piirieeskirjad) (ELT 2016, L 77, lk 1), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. septembri 2018. aasta määrusega (EL) 2018/1240, millega luuakse Euroopa reisiinfo ja -lubade süsteem (ETIAS) ning muudetakse määrusi (EL) nr 1077/2011, (EL) nr 515/2014, (EL) 2016/399, (EL) 2016/1624 ja (EL) 2017/2226 (ELT 2018, L 236, lk 1), (edaspidi „Schengeni piirieeskirjad“) artikli 6 lõike 1 esimeses lõigus on sätestatud:

„Kuni 90-päevaseks kavandatud viibimiseks liikmesriikide territooriumil mis tahes 180-päevase ajavahemiku jooksul, mis tähendab igale viibimispäevale eelneva 180-päevase ajavahemiku arvestamist, kehtivad kolmandate riikide kodanikele järgmised territooriumile sisenemise tingimused:

- a) neil on kehtiv reisidokument, mis annab kasutajale õiguse piiri ületada ning vastab järgmistele kriteeriumidele:
- i) see kehtib vähemalt kolm kuud pärast liikmesriikide territooriumilt lahkumise kavandatavat kuupäeva. Põhjendatud erakorralisel juhul võib sellest nõudest siiski loobuda;
 - ii) see on väljastatud viimase kümne aasta jooksul;
- b) neil on kehtiv viisa, kui see on nõutav vastavalt [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. novembri 2018. aasta määrusele (EL) 2018/1806, milles loetletakse kolmandad riigid, kelle kodanikel peab välispiiride ületamisel olema viisa, ja need kolmandad riigid, kelle kodanikud on sellest nõudest vabastatud (ELT 2018, L 303, lk 39)], või kehtiv reisiluba, kui see on nõutav vastavalt [määrusele 2018/1240], välja arvatud juhul, kui neil on kehtiv elamisluba või kehtiv pikaajaline viisa;

[...]“.

- 14 See säte asendas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määruse (EÜ) nr 562/2006, millega kehtestatakse isikute üle piiri liikumist reguleerivad ühenduse eeskirjad (Schengeni piirieeskirjad) (ELT 2006, L 105, lk 1), artikli 5 lõike 1, mis omakorda oli asendanud Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 5 lõike 1. Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 20 lõiget 1 tuleb seega mõista nii, et nüüd viitab see Schengeni piirieeskirjade artikli 6 lõikele 1.

Määrus 2018/1806

- 15 Määruse 2018/1806 artikli 3 lõikes 1 on sätestatud:

„I lisas loetletud kolmandate riikide kodanikelt nõutakse liikmesriikide välispiiride ületamisel viisat.“

- 16 Selle määruse artikli 4 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„II lisas loetletud kolmandate riikide kodanikud vabastatakse artikli 3 lõikes 1 sätestatud nõudest viibimise puhul, mis ei ületa 90 päeva mis tahes 180-päevase ajavahemiku jooksul.“

- 17 II lisas loetletud kolmandate riikide hulgas on Serbia Vabariik.

Saksa õigus

- 18 20. juunil 1978 Saksamaa Liitvabariigi ja Ameerika Ühendriikide vahel sõlmitud väljaandmislepingu (Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika; *BGBI.* 1980 II, lk 647, edaspidi „Saksamaa ja USA väljaandmisleping“ artikli 1 „Väljaandmiskohustus“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Lepinguosalised kohustuvad kooskõlas käesoleva lepingu sätetega andma vastastikku välja isikud, kes on saanud süüdistuse taotluse esitanud riigi territooriumil toime pandud kuriteo eest või keda otsitakse karistuse või vabadust piirava julgeolekumeetme täitmiseks ning kes viibivad teise lepinguosalise territooriumil.“

- 19 Selle lepingu artiklis 2 „Kuriteod, mille korral võib toimuda väljaandmine“, mida on muudetud 21. oktoobri 1986. aasta Saksamaa Liitvabariigi ja Ameerika Ühendriikide väljaandmislepingu lisalepinguga (Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika; *BGBI.* 1988 II, lk 1087), on sätestatud:

„(1) Väljaandmine käesoleva lepingu alusel võib toimuda kuritegude korral, mis on karistatavad mõlema lepinguosalise õiguse järgi. [...]

(2) Väljaandmine toimub kuriteo korral, mille puhul on võimalik kohaldada väljaandmist

a) kriminaalmenetluse raames, kui mõlema lepingupoole õiguse kohaselt karistatakse kuriteo eest vabadusekaotusega, mille maksimaalne pikkus on üle ühe aasta [...]

[...]“.

- 20 Nimetatud lepingu artikkel 8 „*Ne bis in idem*“ on sõnastatud järgmiselt:

„Väljaandmist ei toimu, kui taotluse saanud riigi pädevad asutused on isiku, kelle väljaandmist taotletakse, kuriteo eest, mille tõttu väljaandmist taotletakse, juba lõplikult õigeks või süüdi mõistnud.“

- 21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu andmetel kohandati Saksamaa ja USA väljaandmislepingut vastavalt ELi ja USA lepingule 18. aprilli 2006. aasta Saksamaa Liitvabariigi ja Ameerika Ühendriikide vahelise väljaandmislepingu teise lisalepinguga (Zweiter Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika; *BGBI.* 2007 II, lk 1634, edaspidi „teine lisaleping“).

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 22 Serbia kodanik HF võeti 20. jaanuaril 2022. aastal Saksamaal vahi alla tagaotsimisteate alusel, mille Rahvusvaheline Kriminaalpolitsei Organisatsioon (Interpol) oli avaldanud Ameerika Ühendriikide ametiasutuste taotlusel ja millega need asutused taotlesid HFi väljaandmist kriminaalmenetluse läbiviimiseks seoses ajavahemikus 2008. aasta septembrist kuni 2013. aasta detsembrini toime pandud kuritegudega. Tagaotsimisteade on avaldatud vahistamismääruse alusel, mille väljastas United States District Court for the District of Columbia (Ameerika Ühendriikide Columbia ringkonna föderaalkohus) 4. detsembril 2018.

- 23 Seega on HF alates 20. jaanuarist 2022 väljaandmismenetluse eesmärgil Saksamaal vahi all.
- 24 Väljaandmistaotluses viidatud kuriteod seisnevad eelotsusetaotluses esitatud kirjelduse kohaselt kokkuleppes osaleda kriminaalsetes korruptiivsetes organisatsioonides ning kokkuleppes pangapettuste ja kaugsidevahendite abil pettuste toimepanemiseks vastavalt Ameerika Ühendriikide seadustiku (U. S. Code) 18. jaotise jagudele 1962 (d) ja 1349.
- 25 Ameerika Ühendriikide ametiasutused saatsid 25. jaanuari 2022. aasta kirjaga Saksamaa ametivõimudele 4. detsembri 2018. aasta vahistamismääruse koos sama kuupäeva kandva United States Court of Appeals for the District of Columbia (Ameerika Ühendriikide Columbia ringkonna apellatsioonikohus) vandemeeste kogu süüdistusaktiga.
- 26 Vahistamise ajal teatas HF, et ta elab Sloveenias, ja esitas Serbia passi, mis oli väljastatud 11. juulil 2016 ja kehtib kuni 11. juulini 2026, Sloveenia elamisloa, mis oli väljastatud 3. novembril 2017 ja kaotanud kehtivuse 3. novembril 2019, ning Kosovo isikutunnistuse. Eelotsusetaotluse andmetel jätsid Sloveenia ametiasutused 2020. aastal HFi elamisloa pikendamise taotluse rahuldamata.
- 27 Sloveenia ametiasutused edastasid Oberlandesgericht Müncheneri (liidumaa kõrgeim üldkohus Münchenis, Saksamaa) – mis on eelotsusetaotluse esitanud kohus, kes lahendab HFi Ameerika Ühendriikidele väljaandmise taotlust – ja Generalstaatsanwaltschaft Müncheneri (Müncheni peaprokuratuur, Saksamaa) palvel järgmise teabe.
- 28 Esiteks mõisteti HFile Okrožno sodišče v Mariboru (Maribori regionaalne kohus, Sloveenia) 6. juuli 2012. aasta otsusega, mis jõustus 19. oktoobril 2012, ühe aasta ja kolme kuu pikkune vangistus ajavahemikul 2009. aasta detsembrist kuni 2010. aasta juunini toime pandud kuriteo, st „infosüsteemi ründe“ eest Sloveenia karistusseadustiku (Kazenski zakonik) artikli 221 IV lõike tähenduses koostoimes II lõikega.
- 29 Teiseks muudeti see vabadusekaotuslik karistus 480 tunniks üldkasulikuks tööks, mille HF täitis täies ulatuses 25. juuniks 2015.
- 30 Kolmandaks jättis Okrožno sodišče v Kopru (Koperi regionaalne kohus, Sloveenia) 23. septembri 2020. aasta otsusega rahuldamata HFi väljaandmise taotluse, mille Ameerika Ühendriikide ametiasutused olid esitanud Sloveenia ametiasutustele kriminaalmenetluse läbiviimiseks, põhjendusel, et selles taotluses viidatud, enne 2010. aasta juulit toime pandud tegude kohta oli Okrožno sodišče v Mariboru (Maribori regionaalne kohus) juba teinud käesoleva kohtuotsuse punktis 28 osutatud kohtuotsuse. Mis puudutab muid selles väljaandmistaotluses kirjeldatud tegusid, mis leidsid aset pärast 2010. aasta juunit, siis kuriteokahtlus puudub.
- 31 Neljandaks ja viimaseks jättis Višje sodišče v Kopru (Koperi kõrgem kohus, Sloveenia) 8. oktoobri 2020. aasta otsusega Okrožno sodišče v Kopru (Koperi regionaalne kohus) otsuse muutmata ja see jõustus.
- 32 Eelotsusetaotluse esitanud kohus kinnitab esiteks, et Sloveenia ametiasutustele varem saadetud väljaandmistaotlus ja põhikohtuasjas kõne all olev väljaandmistaotlus puudutavad samu kuritegusid, ning teiseks on teod, mille eest Okrožno sodišče v Mariboru (Maribori regionaalne kohus) mõistis karistuse käesoleva kohtuotsuse punktis 28 osutatud kohtuotsusega, identsed viimati nimetatud väljaandmistaotluses viidatud tegudega osas, milles seal on kirjeldatud kuni 2010. aasta juunini toime pandud kuritegusid.

- 33 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul sõltub väljaandmistaotluse õiguspärasus osas, milles see puudutab enne 2010. aasta juulit aset leidnud tegusid, sellest, kas põhikohtuasjas on kohaldatav *ne bis in idem*'i põhimõte, mida käsitleb Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikkel 54 koostoimes harta artikliga 50.
- 34 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib aga, et 12. mai 2021. aasta kohtuotsus Bundesrepublik Deutschland (Interpoli tagaotsimisteade) (C-505/19, edaspidi „kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade“, EU:C:2021:376) ei näe ette selle küsimuse lahendust, arvestades põhikohtuasja ja selle otsuse aluseks olnud kohtuasja erinevusi.
- 35 Esiteks toob see kohus esile, et HF ei ole liidu kodanik.
- 36 Teiseks on põhikohtuasja ese ametlik väljaandmistaotlus, mitte üksnes Interpoli tagaotsimisteate avaldamine isiku vahi alla võtmiseks võimaliku väljaandmise eesmärgil.
- 37 Kolmandaks, kui Saksamaa Liitvabariik peaks keelduma HFi väljaandmisest, kuna ta on kohustatud järgima *ne bis in idem*'i põhimõtet harta artikli 50 tähenduses, rikuks ta Saksamaa ja USA väljaandmislepingu artikli 1 lõikes 1 ette nähtud väljaandmiskohustust, kuna HFile süüks pandud tegu vastab selle lepingu artikli 2 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud tingimustele.
- 38 Asjaolu, et HF on Okrožno sodišče v Mariboru (Maribori regionaalne kohus) 6. juuli 2012. aasta otsusega juba lõplikult süüdi mõistetud kuritegudes, mis moodustavad osa põhikohtuasjas arutusel oleva väljaandmistaotluse esemest, st kuritegudes, mis on toime pandud kuni 2010. aasta juunini, ja et mõistetud karistus on juba lõplikult täide viidud, ei takista HFi väljaandmist. Nagu nähtub selgelt Saksamaa ja USA väljaandmislepingu artikli 8 sõnastusest, keelab see säte taotluse saanud riigil väljaandmise *ne bis in idem*'i põhimõtte alusel vaid juhul, kui selle riigi – käesoleval juhul Saksamaa Liitvabariigi – pädevad ametiasutused on süüdistatava lõplikult süüdi mõistnud. Seda artiklit ei ole võimalik tõlgendada nii, et see hõlmab ka teistes liikmesriikides tehtud süüdimõistvaid kohtuotsuseid.
- 39 Pealegi on Saksamaa Liitvabariik ja Ameerika Ühendriigid Saksamaa ja USA väljaandmislepingu läbirääkimistel sõnaselgelt kokku leppinud, et kolmandates riikides tehtud otsused ei takista väljaandmist.
- 40 Lõpuks tuleneb Saksamaa ja USA väljaandmislepingu artikli 8 selline tõlgendus ka asjaolust, et teine lisaleping, millega Saksamaa ja USA väljaandmisleping kohandati ELi ja USA lepingule, ei näinud ette erisätet topeltkaristuse mõistmise keelu laiendamiseks kõigile liikmesriikidele.
- 41 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul on siiski tekkinud küsimus, ega harta artikkel 50 koostoimes Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 ei kohusta Saksamaa Liitvabariiki keelduma HFi väljaandmisest seoses kuritegudega, mille kohta Okrožno sodišče v Mariboru (Maribori regionaalne kohus) on langetanud lõpliku otsuse.
- 42 Sellega seoses kinnitab eelotsusetaotluse esitanud kohus esiteks, et harta artikliga 50 ja Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 tunnustatud *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamise tingimused on põhikohtuasjas täidetud.
- 43 Kõigepealt on liikmesriigi kohus HFi lõplikult süüdi mõistnud ja mõistetud karistus on täies ulatuses täide viidud.

- 44 Pealegi ei ole käesoleva kohtuotsuse punktis 42 viidatud sätted mõeldud kohaldamiseks üksnes liidu kodanikele.
- 45 Lisaks nähtub kohtuotsuse Interpoli tagaotsimisteade punktides 94 ja 95, et kui üks liikmesriik võtab vahi alla Interpoli poolt kolmanda riigi taotlusel avaldatud tagaotsimisteates nimetatud isiku, on tegemist kriminaalmenetlusega Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 tähenduses. Seega tuleb kriminaalmenetluseks pidada ka otsuse tegemist sellise väljaandmise õiguspärasuse kohta, nagu on arutusel põhikohtuasjas ja mille tulemusel asjaomane isik antakse välja taotluse esitanud kolmandale riigile kriminaalmenetluse läbiviimiseks.
- 46 Lõpuks tähendab otsus liikmesriigis vahistatud kolmanda riigi kodaniku Ameerika Ühendriikidele väljaandmise õiguspärasuse kohta liidu õiguse kohaldamist harta artikli 51 tähenduses. Nimelt puudutab selline otsus igal juhul ELi ja USA lepingut, mille kohaldamisel tuleb arvesse võtta hartaga tunnustatud põhiõigusi. Ühtlasi nähtub eelotsusetaotluse esitanud kohtu esitatud andmetest, et HFil oli vahistamise ajal Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 20 lõike 1 alusel koostoimes Schengeni piirieskirjade artikli 6 lõike 1 esimese lõigu punktiga b ja määruse 2018/1806 artikli 4 lõikega 1 õigus vabalt liikuda, kuna Serbia kodanikuna oli ta viisanõudest vabastatud. Nimetatud põhiõigusi tuleb Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 20 kohaldamisel arvesse võtta.
- 47 Teiseks on eelotsusetaotluse esitanud kohtul siiski kahtlusi küsimuses, kas harta artikkel 50 koostoimes Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 võib kaasa tuua selle, et kolmanda riigi kodanikku ei saa Ameerika Ühendriikidele välja anda.
- 48 Ta osutab sellega seoses, et kohtuotsuses Interpoli tagaotsimisteade viitas Euroopa Kohus tagaotsimisteates nimetatud isiku, nimelt Saksa kodaniku õigusele vabalt liikuda ELTL artikli 21 tähenduses, enne kui ta jõudis järeldusele, et sellele isikule laieneb Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 tagatud *ne bis in idem*'i põhimõte olukorras, kus Interpol on avaldanud tagaotsimisteate selle isiku vahi alla võtmiseks tema võimalikuks väljaandmiseks kolmandale riigile.
- 49 HFil kui Serbia kodanikul ei ole aga õigust vabalt liikuda ELTL artikli 21 lõike 1 tähenduses. Seevastu põhjusel, et ta on viisanõudest vabastatud, on tal õigus vabalt liikuda Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 20 tähenduses. Seega tuleb analüüsida, kas õigust vabalt liikuda viimati nimetatud sätte tähenduses võib piirata sellistel asjaoludel, nagu on arutusel põhikohtuasjas.
- 50 Selles osas kaldub eelotsusetaotluse esitanud kohus pigem arvama, et HFi väljaandmine Ameerika Ühendriikidele ei ole vastuolus Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 ja harta artikliga 50 nende koostoimes, kuna see kohus peab järgima Saksamaa ja USA väljaandmislepingus ette nähtud väljaandmiskohustust.
- 51 Seda järeldust tehes tugineb eelotsusetaotluse esitanud kohus ELTL artikli 351 esimese lõigu tõlgendusele, mille kohaselt on selle sättega silmas peetud ka lepinguid, mis on küll sõlmitud pärast 1. jaanuari 1958, kuid puudutavad valdkonda, milles liit omandas pädevuse alles pärast nimetatud lepingute sõlmimist, kuna liidu pädevus on laienenud ja seda ei saanud asjaomane liikmesriik nende lepingute sõlmimise ajal objektiivselt ette näha.

- 52 Saksamaa ja USA väljaandmisleping jõustus aga 30. juulil 1980 ehk enne, kui 14. juunil 1985 sõlmiti Beneluxi Majandusliidu riikide, Saksamaa Liitvabariigi ja Prantsuse Vabariigi valitsuste vahel leping nende ühispiiridel kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta, ning ammugi enne, kui 19. juunil 1990 sõlmiti Schengeni lepingu rakendamise konventsioon ja 2. oktoobril 1997 Amsterdami lepingule lisatud protokoll liidu raamistikku integreeritud Schengeni *acquis'* kohta. Seega ei saanud Saksamaa Liitvabariik Saksamaa ja USA väljaandmislepingu sõlmimise ajal ette näha, et *ne bis in idem'*i põhimõte Euroopa tasandil või õigusala koostöö kriminaalasjades integreeritakse liidu pädevusvaldkondadesse.
- 53 Lisaks, kuna ELi ja USA lepingus ei ole sellist *ne bis in idem'*i põhimõtet Euroopa tasandil ette nähtud, võib sellest vastupidi järeldada, et kahepoolset väljaandmislepingut, mis piirdub riigi tasandil topeltkaristamise keelu sätestamisega, tuleb jätkuvalt järgida.
- 54 Neil asjaoludel otsustas Oberlandesgericht München (liidumaa kõrgeim üldkohus Münchenis) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni] artiklit 54 koostoimes [harta] artikliga 50 tuleb tõlgendada nii, et nende õigusnormidega on vastuolus kolmanda riigi kodaniku, kes ei ole liidu kodanik ELTL artikli 20 tähenduses, väljaandmine selle konventsiooni osalisriigi ja Euroopa Liidu liikmesriigi asutuste poolt kolmandale riigile, kui asjaomane isik on mõnes teises Euroopa Liidu liikmesriigis samade tegude eest, mida puudutab väljaandmistootlus, juba lõplikult süüdi mõistetud ja see kohtuotsus on täide viidud ning kui selle isiku kolmandale riigile väljaandmisest keeldumise otsus oleks võimalik üksnes kolmanda riigiga sõlmitud kahepoolse väljaandmislepingu rikkumise hinnaga?“

Eelotsuse kiirmenetluse kohaldamise taotlus

- 55 Eelotsusetaotluse esitanud kohus esitas taotluse lahendada käesolev eelotsusetaotlus Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 23a esimeses lõigus ja Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 107 ette nähtud eelotsuse kiirmenetluses.
- 56 Eelotsusetaotluse esitanud kohus põhjendas oma taotlust asjaoluga, et HF viibib alates 20. jaanuarist 2022 põhikohtuasjas arutusel oleva väljaandmismenetluse eesmärgil Saksamaal vahi all ja esitatud küsimusele antav vastus võib sellele väljaandmisvahistusele tagajärgi tekitada.
- 57 Esiteks tuleb täheldada, et käesolev eelotsusetaotlus puudutab eelkõige Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 tõlgendamist ning nagu tuleneb otsuse 1999/436 artiklist 2 ja A lisast, määras nõukogu Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 õiguslikuks aluseks EL artiklid 34 ja 31.
- 58 Kui EL artikkel 34 tunnistati Lissaboni lepinguga kehtetuks, siis EL artikli 31 sätteid võeti üle ELTL artiklitesse 82, 83 ja 85. Viimati nimetatud sätted kuuluvad EL toimimise lepingu kolmanda osa V jaotisesse, mis käsitleb vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanevat ala. Järelikult on käesoleva taotluse suhtes võimalik kohaldada eelotsuse kiirmenetlust vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 23a esimesele lõigule ja kodukorra artikli 107 lõikele 1.

- 59 Teiseks, mis puudutab kiireloomulisuse kriteeriumi, siis tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et see kriteerium on täidetud, kui põhikohtuasjas asjasse puutuvalt isikult on eelotsusetaotluse esitamise kuupäeva seisuga võetud vabadus ja tema vahi all pidamine sõltub põhikohtuasja lahendusest (28. aprilli 2022. aasta kohtuotsus C ja CD (õiguslikud takistused üleandmisotsuse täitmisel), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 60 Käesoleval juhul nähtub eelotsusetaotlusest, et HF on praegu vahi all ja sõltuvalt vastusest esitatud küsimusele võib eelotsusetaotluse esitanud kohus anda korralduse HF vabastada.
- 61 Neil asjaoludel otsustas Euroopa Kohtu teine koda 15. juulil 2022 ettekandja-kohtuniku ettepanekul ja pärast kohtujuristi ärakuulamist rahuldada eelotsusetaotluse esitanud kohtu taotluse lahendada käesolev eelotsusetaotlus eelotsuse kiirmenetluses.
- 62 Lisaks otsustas ta kodukorra artikli 113 lõike 2 alusel paluda Euroopa Kohtul määrata see kohtuasi läbivaatamiseks suurkojale.

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 63 Eelotsuse küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artiklit 54 tuleb harta artiklist 50 lähtudes tõlgendada nii, et sellega on vastuolus see, kui liikmesriigi ametiasutused annavad kolmanda riigi kodaniku välja teisele kolmandale riigile juhul, kui esiteks on see kodanik samade tegude eest, millele on viidatud väljaandmistaoitluses, teises liikmesriigis lõplikult süüdi mõistetud ja seal talle määratud karistuse ära kandnud ning teiseks põhineb väljaandmistaoitus kahepoolsel väljaandmislepingul, mis piirab *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamisala taotluse saanud liikmesriigis tehtud kohtuotsustega.
- 64 Alustuseks tuleb märkida, et *ne bis in idem*'i põhimõtte on liidu õiguse aluspõhimõtte, mida on nüüd tunnustatud harta artikliga 50 (22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punkt 22, ja 22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus Nordzucker jt, C-151/20, EU:C:2022:203, punkt 28).
- 65 Lisaks tuleneb see põhimõtte, mida on tunnustatud ka Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54, liikmesriikide ühistest põhiseaduslikest tavadest. Seega tuleb viimati nimetatud artiklit tõlgendada lähtuvalt harta artiklist 50, mille olemuse järgimise see artikkel tagab (vt selle kohta kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 66 Võttes arvesse eelotsusetaotluse esitanud kohtu kahtlusi, mis on esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 47–53, tuleb kõigepealt analüüsida Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 tõlgendamise juhiseid, enne kui asuda analüüsima, millist mõju võib selle artikli kohaldamisele põhikohtuasjas avaldada Saksamaa ja USA väljaandmisleping ning ELTL artikli 351 esimene lõik.

Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikkel 54

- 67 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei tule liidu õiguse sätte tõlgendamisel arvestada mitte üksnes selle sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärgi, mille osaks sätte on (kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 68 Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 sõnastusest nähtub, et selle artikliga on vastuolus see, kui liikmesriik võtab isiku vastutusele samade tegude eest, mille suhtes teine liikmesriik on teinud tema kohta lõpliku otsuse, tingimusel, et süüdimõistmise korral on isik talle määratud karistuse juba ära kandnud või kannab seda või seda ei saa viimasena nimetatud riigi seaduste kohaselt enam täitmisele pöörata.
- 69 Käesolevas asjas küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult konkreetselt ühelt poolt, kuidas kohaldada seda sätet ametliku väljaandmistootluse suhtes, ja teiselt poolt, kas selles sättes kasutatud mõiste „isik“ hõlmab kolmanda riigi kodanikku.
- 70 Selles osas tuleb esiteks asuda seisukohale, et mõiste „vastutusele võtma“ Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 tähenduses hõlmab väljaandmistootlust. Nimelt, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 46 sisuliselt tõdes, kui selle mõiste alla kuulub Interpoli tagaotsimisteates nimetatud isiku vahistamine, mille eesmärk on võimaldada selle isiku võimalikku väljaandmist kolmandale riigile, hõlmab see seda enam ka väljaandmistootluse täitmist, kuna selline täitmine kujutab endast liikmesriigi tegevust, mis aitab kaasa kriminaalasja tõhusale menetlemisele asjaomases kolmandas riigis.
- 71 Teiseks tuleb küsimuses, kas Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artiklis 54 kasutatud mõiste „isik“ hõlmab kolmanda riigi kodanikku, toonitada, et see artikkel tagab kaitse *ne bis in idem*'i põhimõtte alusel, kui liikmesriik on „isiku suhtes“ langetanud lõpliku kohtuotsuse.
- 72 Seega tuleb kõigepealt tõdeda, et Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 sõnastus ei näe ette tingimust, et isikul peab olema liikmesriigi kodakondsus.
- 73 Ühtlasi kinnitab seda järeldust selle sätte kontekst.
- 74 Harta artiklis 50, millest lähtudes tuleb tõlgendada Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artiklit 54, on nimelt sätestatud, et „kedagi“ ei tohi uuesti kohtu alla anda ega karistada kuriteo eest, milles ta on liidu territooriumil seaduse järgi juba lõplikult õigeks või süüdi mõistetud. Seega ei näe ka harta artikkel 50 ette seost liidu kodaniku staatusega. Lisaks, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 49, ei asu artikkel 50 mitte harta V jaotises „[k]odanike õigused“, vaid VI jaotises, mis käsitleb „[õ]igusemõistmi[st]“.
- 75 Lõpuks toetavad Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 tõlgendust, mille kohaselt selles sättes kasutatud mõiste „isik“ hõlmab kolmanda riigi kodanikku, ka nimetatud sättega taotletavad eesmärgid.
- 76 Kohtupraktikast nähtub nimelt esiteks, et selles artiklis ette nähtud *ne bis in idem*'i põhimõtte eesmärk on vältida vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajaneval alal seda, et oma liikumisvabadust kasutavat isikut, kelle suhtes on tehtud lõplik kohtuotsus, võidakse samade tegude eest mitme liikmesriigi territooriumil vastutusele võtta – mis aitab õiguskindlust tagada sellega, et järgitakse avaliku võimu organite lõplikke otsuseid (vt selle kohta kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade, punkt 79).
- 77 Teiseks on Euroopa Kohus selgitanud, et kohtuotsuse seadusjõu põhimõtte otsese järelmina on *ne bis in idem*'i põhimõtte eesmärk tagada õiguskindlus ja õiglus, kindlustades, et kui asjaomane isik on kohtu alla antud ja olenevalt olukorrast süüdi mõistetud, saab ta olla kindel, et seoses sama kuriteoga tema suhtes uuesti menetlust ei alustata (22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus Nordzucker jt, C-151/20, EU:C:2022:203, punkt 62). Schengeni lepingu rakendamise

konventsiooni artikkel 54 tagab seega õigusrahu nendele isikutele, kelle suhtes on pärast kohtu alla andmist tehtud lõplik kohtuotsus (28. septembri 2006. aasta kohtuotsus Gasparini jt, C-467/04, EU:C:2006:610, punkt 27).

- 78 Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 taotletavaid eesmärgi arvestades tuleb seega asuda seisukohale, et selle sätte kohaldamine ei saa olla piiratud ainult liikmesriigi kodanikega, kuna selle sätte eesmärk on laiemalt tagada, et igauks, kellele on mõistetud karistus ja kes on oma karistuse ära kandnud või kes on vastavalt olukorrale lõplikult õigeks mõistetud ühes liikmesriigis, võib liikuda Schengeni alal ilma, et ta peaks kartma sama teo eest vastutusele võtmist teises liikmesriigis (vt selle kohta 29. juuni 2016. aasta kohtuotsus Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punkt 45).
- 79 Tuleb veel lisada, et kohtuistungil tõstatati küsimus, kas selle kindlakstegemisel, kas HF kuulub konventsiooni artikli 54 kohaldamisalasse või mitte, omab tähtsust see, kas HFi riigis viibimine tema vahi all pidamise ajal oli seaduslik või mitte.
- 80 See asjaolu ei mõjuta aga Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 kohaldamist. Nimelt, isegi kui asjaomase isiku riigis viibimine tema vahi alla võtmise ajal ei ole või enam ei ole seaduslik, ei too see asjaolu kaasa tema väljajätmist selle artikliga tagatud kaitse alt.
- 81 Tõsi, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 76, on Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 tunnustatud *ne bis in idem*'i põhimõtte eesmärk tagada isikule, kelle suhtes on ühes liikmesriigis tehtud lõplik kohtuotsus, võimalus liikuda Schengeni alal ilma, et ta peaks kartma sama teo eest vastutusele võtmist teises liikmesriigis.
- 82 Siiski ei tulene sellest sättest kuidagi, et selles ette nähtud põhiõiguse kasutamine sõltuks kolmandate riikide kodanike puhul sellest, kas on täidetud tingimused, mil nende riigis viibimine on seaduslik, või kas isikul on õigus Schengeni alal vabalt liikuda. Ainus kõnealuse sättega kehtestatud nõue, mida kohaldatakse kõigil juhtudel, on nimelt nõue, et mõnes liikmesriigis oleks tehtud lõplik kohtuotsus, arvestades, et süüdimõistmise korral peab karistus olema ära kantud või olema parajasti kandmisel või ei saa seda enam täitmisele pöörata vastavalt süüdimõistva kohtuotsuse teinud riigi seadustele.
- 83 Samuti tuleb rõhutada, et ükski muu Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni sätte ei sea konventsiooni artikli 54 kohaldamisele tingimusi, mis puudutavad asjaomase isiku riigis viibimise seaduslikkust või õigust Schengeni alal vabalt liikuda. Lisaks, kuigi see sätte kuulub Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni III jaotisesse „Politsei ja julgeolek“, sisalduvad välismaalaste liikumistingimusi käsitlevad normid konventsiooni II jaotises „Kontrollide kaotamine sisepiiridel ja isikute liikumine“.
- 84 Peale selle, nagu on meelde tuletatud käesoleva kohtuotsuse punktides 76 ja 77, on Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artiklis 54 ette nähtud *ne bis in idem*'i põhimõtte eesmärk tagada ühtlasi õiguskindlus vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajaneval alal, järgides liikmesriikide avaliku võimu organite lõplikke otsuseid.
- 85 Selle eesmärgi saavutamisele aitab aga kaasa see, et igale isikule, kelle suhtes on mõnes liikmesriigis langetatud lõplik kohtuotsus, tagatakse – sõltumata tema kodakondsusest ja riigis viibimise seaduslikkusest – kaitse sama teo eest teises liikmesriigis uuesti vastutusele võtmise eest.

- 86 Sellest järeldub, et sellises kohtuasjas nagu põhikohtuasi tuleb asjaomast isikut – olenemata sellest, kas ta viibis vahistamise ajal riigis seaduslikult või mitte, ja seega asjaolust, kas tal oli Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 20 lõike 1 alusel õigus seal vabalt liikuda või mitte – pidada konventsiooni artikli 54 kohaldamisalasse kuuluvaks.
- 87 Seda järeldust ei sea kahtluse alla asjaolu, et – nagu rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus – kohtuotsuses Interpoli tagaotsimisteade viitas Euroopa Kohus mitmel korral õigusele vabalt liikuda ELTL artikli 21 tähenduses.
- 88 Nimelt tuleneb sellest kohtuotsusest, eelkõige punktidest 89–93 ja 106, et Euroopa Kohus tõlgendas nimetatud kohtuotsuses Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artiklit 54 üksnes lähtuvalt harta artiklist 50, mitte ELTL artiklist 21. Lisaks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 52 sisuliselt esile tõi, on selles kohtuotsuses sisalduvad viited ELTL artiklile 21 seletatavad selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasja asjaoludega, milles Saksamaa kodanik kaebas, et Interpoli tagaotsimisteade avaldamine takistas tal kasutamast selle artikliga tagatud õigust vabalt liikuda, kuna ta ei saanud end vahistamisohtu seadmata minna mõnesse muusse liikmesriiki kui Saksamaa Liitvabariik.
- 89 Euroopa Kohus ei teinud ka 27. mai 2014. aasta kohtuotsuses Spasic (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, punktid 61–63) reservatsioone küsimuses, kas Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikkel 54, tõlgendatuna ELL artikli 3 lõikest 2 lähtudes, on põhikohtuasjas kohaldatav, kuigi see vaidlus puudutas nagu põhikohtuasigi Serbia kodanikku, kellel ei olnud ELTL artikliga 21 tagatud õigust vabalt liikuda.
- 90 Siit järeldub, et Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54, tõlgendatuna harta artiklist 50 lähtudes, on vastuolus see, kui liikmesriigi ametiasutused annavad kolmanda riigi kodaniku välja teisele kolmandale riigile, kui ühelt poolt on teine liikmesriik selle kodaniku suhtes juba teinud lõpliku kohtuotsuse seoses samade tegudega, millele on viidatud väljaandmistootluses, ja teiselt poolt on süüdimõistmise korral karistus ära kantud, parajasti kandmisel või ei saa seda selle teise liikmesriigi õiguse alusel enam täitmisele pöörata.
- 91 Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 sellist tõlgendust ei saa seada kahtluse alla Müncheneri peaprokuratuuri ja Saksamaa valitsuse argumentidega, mille nad esitasid nii kirjalikes seisukohtades kui ka kohtuistungil ja mille kohaselt tuleb kolmanda riigi kodaniku teisele kolmandale riigile väljaandmise taotluse korral tõlgendada seda artiklit kitsendavalt, et tagada õigusemõistmise nõuetekohane toimimine ja tõhus kriminaalmenetlus. Sellega seoses avaldasid asjaomased pooled kahtlust, kas Sloveenia kohtutes toimunud menetluses võeti arvesse kõiki asjas tähtsust omavaid asjaolusid, et teha otsus kõikide tegude kohta, mille HF oli nende kohtute käsitletaval ajavahemikul toime pannud, eelkõige teatavat Ameerika Ühendriikide ametiasutuste käsutuses olevat teavet.
- 92 Sellega seoses tuleb märkida, et nii liikmesriikide vastastikuse usalduse põhimõte kui ka vastastikuse tunnustamise põhimõte, mis ise tugineb liikmesriikidevahelisele vastastikusele usaldusele, on liidu õiguses määrava tähtsusega, kuna need võimaldavad luua ja säilitada sisepiirideta ala (15. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 93 Täpsemalt selgitas Euroopa Kohus, et Schengeni konventsiooni artikkel 54 eeldab tingimata seda, et liikmesriikide karistusõigussüsteemides valitseb vastastikune usaldus ja iga liikmesriik tunnustab teistes liikmesriikides kehtivate karistusõigusnormide kohaldamist, isegi kui tema

enda õigusnormide rakendamine viiks teistsuguse lahenduseni. Selline vastastikune usaldus eeldab, et teise liikmesriigi pädevad asutused tunnustavad esimeses liikmesriigis tehtud lõplikku kohtuotsust sellisena, nagu see on neile teatavaks tehtud (vt selle kohta kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 94 Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 selline tõlgendus, nagu soovivad Müncheni peaprokuratuur ja Saksamaa valitsus, seaks aga liikmesriikidevahelistes suhetes kahtluse alla vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajaneva ala kui sisepiirideta ala aluse enda ning eiraks vastastikuse usalduse põhimõtet ja kriminaalajades tehtud kohtuotsuste vastastikuse tunnustamise põhimõtet, millel see säte põhineb, kuna see tõlgendus võimaldaks viia sama isiku suhtes läbi mitu kriminaalmenetlust samade tegude suhtes, millega seoses ta on teises liikmesriigis lõplikult süüdi või õigeks mõistetud.

Saksamaa ja USA väljaandmisleping ning ELi ja USA leping

- 95 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib samuti välja selgitada, kas eelotsuse küsimusele antavat vastust võib mõjutada ühelt poolt asjaolu, et ELi ja USA lepingus ei ole ette nähtud *ne bis in idem*'i põhimõttele tuginevat keeldumise alust, ja teiselt poolt asjaolu, et Saksamaa ja USA väljaandmislepinguga on *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamisala piiratud nii, et see hõlmab ainult taotluse saanud riigis tehtud kohtuotsuseid.
- 96 Sellega seoses tuleneb ELi ja USA lepingu artiklist 1, et vastavalt selle lepingu sätetele kohustusid liit ja Ameerika Ühendriigid tugevdama oma koostööd „seoses liikmesriikide ja Ameerika Ühendriikide vaheliste kurjategijate väljaandmist reguleerivate suhetega“.
- 97 Lisaks tuleneb selle lepingu artiklist 3 „Käesoleva lepingu reguleerimisala seoses liikmesriikidega sõlmitud kahepoolsete väljaandmislepingutega“, et ELi ja USA lepingu artiklite 4–14 sätted asendavad või täiendavad artiklis 3 ette nähtud tingimustel ja korras liikmesriikide ja Ameerika Ühendriikide vahel sõlmitud kahepoolsete väljaandmislepingute sätteid.
- 98 Seega on ELi ja USA leping kohaldatav liikmesriikide ja Ameerika Ühendriikide vahelistele olemasolevatele suhetele väljaandmisajades, see tähendab suhetele, mida reguleerivad kehtivad kahepoolsed väljaandmislepingud, näiteks Saksamaa ja USA väljaandmisleping. Nagu väidab Euroopa Komisjon, annab ELi ja USA leping seega ühise raamistiku, mida kohaldatakse Ameerika Ühendriikidele väljaandmise menetluste suhtes ja mis hõlmab olemasolevaid kahepoolseid väljaandmislepinguid.
- 99 Pealegi on ELi ja USA lepingu artikli 16 lõikes 1 sätestatud, et seda lepingut kohaldatakse nii enne kui ka pärast selle jõustumist, s.o 1. veebruari 2010, toimepandud kuritegude suhtes, ning lõikes 2 on ette nähtud, et seda lepingut kohaldatakse pärast selle jõustumist esitatud väljaandmistaotluste suhtes.
- 100 Kuna see leping ei näe aga otseselt ette väljaandmise korda, vaid tugineb kehtivates kahepoolsetes väljaandmislepingutes ette nähtud väljaandmise kordadele, tuleb selle lepingu artikli 16 lõikes 2 nimetatud väljaandmistaotlused tingimata esitada liikmesriigi ja Ameerika Ühendriikide vahelise kahepoolse väljaandmislepingu alusel, näiteks Saksamaa ja USA väljaandmislepingu alusel.

- 101 Siit järeldub, et ELi ja USA väljaandmisleping on kohaldatav sellises väljaandmismenetluses, nagu on arutusel põhikohtuasjas, kuna väljaandmistaotlus on esitatud pärast selle lepingu jõustumist Saksamaa ja USA väljaandmislepingu alusel (vt analoogia alusel 10. aprilli 2018. aasta kohtuotsus *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, punkt 32).
- 102 ELi ja USA leping ei näe tõepoolest sõnaselgelt ette, et *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldatavus võimaldaks liikmesriikide asutustel Ameerika Ühendriikide väljaandmistaotluse rahuldamisest keelduda (kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade, punkt 97).
- 103 ELi ja USA lepingu artikli 17 lõige 2 käsitleb siiski olukordi, kus taotluse saanud riigi põhiseaduses sisalduvad põhimõtted või riigile siduvad lõplikud kohtuotsused takistavad tema väljaandmiskohustuse täitmist ja kus sellise küsimuse lahendust ei ole ELi ja USA lepingus ega kehtivas kahepoolses lepingus ette nähtud, sätestades, et niisugustel juhtudel peavad taotluse saanud ja taotluse esitanud riik omavahel konsultatsioone (vt selle kohta 10. aprilli 2018. aasta kohtuotsus *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, punkt 40).
- 104 Artikli 17 lõige 2 lubab seega üldjuhul, et liikmesriik tagab kas oma põhiseaduslike õigusnormide või siduvate lõplike kohtuotsuste alusel selliste isikute erikohtlemise, kelle suhtes on juba tehtud lõplik kohtuotsus sama kuriteo asjas, millega seoses väljaandmist taotletakse, keeldudes väljaandmisest (vt selle kohta 10. aprilli 2018. aasta kohtuotsus *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, punkt 41). See annab eraldiseisva ja subsidiaarse õigusliku aluse *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamiseks Ameerika Ühendriikide poolt liikmesriigile esitatud väljaandmistaotluse puhul, kui sellise küsimuse lahendust ei ole kehtivas kahepoolses lepingus ette nähtud.
- 105 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täheldab siiski, et kuigi Saksamaa ja USA väljaandmislepingu artiklis 8 on ette nähtud, et väljaandmist ei toimu, kui taotluse saanud riigi pädevad asutused on isiku, kelle väljaandmist taotletakse, kuriteo eest, mille tõttu väljaandmist taotletakse, juba lõplikult õigeks või süüdi mõistnud, ei ole sellist võimalust ette nähtud juhul, kui lõplik kohtuotsus on tehtud mõnes teises riigis.
- 106 Liikmesriikide pädevust võtta vastu väljaandmise korda käsitlevaid eeskirju tuleb siiski teostada kooskõlas liidu õigusega, mille hulka kuuluvad Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikkel 54 ja harta artikkel 50, mis on käesoleva kohtuotsuse punktides 86 ja 101 tehtud järeldusi arvesse võttes põhikohtuasjas kohaldatavad. Euroopa Kohtu praktikast ilmneb nimelt, et kui puuduvad liidu õigusnormid, mis reguleeriksid kolmandale riigile väljaandmise korda, jääb liikmesriikidele pädevus selliseid eeskirju vastu võtta, kuid liikmesriigid on kohustatud seda pädevust teostama liidu õigust järgides (vt selle kohta kohtuotsus Interpoli tagaotsimisteade, punkt 100 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 107 Ent eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib oma eelotsusetaotluses, et Saksamaa ja USA väljaandmislepingu artiklit 8 tuleb tõlgendada nii, et see ei hõlma teistes liikmesriikides tehtud kohtuotsuseid.
- 108 Kui kooskõlaline tõlgendamine ei ole võimalik, paneb esimese põhimõtte liikmesriigi kohtule, kes vastutab oma pädevuse piires liidu õigusnormide kohaldamise eest, kohustuse tagada liidu õigusest tulenevate nõuete täielik õigusmõju tema menetluses olevas kohtuasjas, jättes vajaduse korral omal algatusel kohaldamata mis tahes riigisisese õigusakti sätte, mis on vastuolus vahetut õigusmõju omava liidu õiguse sättega, isegi kui see säte on vastu võetud hiljem, ja sel kohtul ei ole vaja taotleda või oodata niisuguse riigisisese sätte eelnevat tühistamist seadusandlike või muude

põhiseaduslike meetmetega (vt selle kohta 8. märtsi 2022. aasta kohtuotsus *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (vahetu õigusmõju), C-205/20, EU:C:2022:168, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 109 Selles osas on Euroopa Kohus seoses *ne bis in idem*'i põhimõttega, mida on tunnustatud harta artikliga 50, leidnud, et sellel sätel on vahetu õigusmõju (20. märtsi 2018. aasta kohtuotsus *Garlsson Real Estate jt*, C-537/16, EU:C:2018:193, punkt 68, ja 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus *XC jt*, C-234/17, EU:C:2018:853, punkt 38). Käesoleva kohtuotsuse punktis 65 viidatud kohtupraktikat arvestades kehtib sama Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 kohta.
- 110 Järelikult, nagu nõuab käesoleva kohtuotsuse punktis 108 viidatud kohtupraktika, on eelotsusetaotluse esitanud kohus kohustatud põhikohtuasjas tagama Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 ja harta artikli 50 täieliku õigusmõju, jättes omal algatusel kohaldamata Saksamaa ja USA väljaandmislepingu mis tahes sätteid, mis on vastuolus nendes artiklites tunnustatud *ne bis in idem*'i põhimõttega, ja sel kohtul ei ole vaja oodata, kuni Saksamaa Liitvabariik hakkab selle lepingu üle pidama võimalikke uusi läbirääkimisi.
- 111 Sellega seoses ei ole tähtsust asjaolul – nagu märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus –, et Saksamaa Liitvabariik ja Ameerika Ühendriigid leppisid kokku väljaandmislepingu üle peetud läbirääkimistel, mis toimusid 1978. aastal, et kolmandates riikides tehtud otsused ei takista väljaandmist. Nimelt, ilma et see mõjutaks ETLT artikli 351 analüüsi käesoleva kohtuotsuse punktides 115–127, ei saa sellisel kohustusel olla esimest kohustuste suhtes, mis on liikmesriigil tekkinud käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis viidatud liidu õigusnormide alusel alates nende jõustumisest.
- 112 Tuleb lisada, et juhul, kui on välistatud Saksamaa ja USA väljaandmislepingu asjasse puutuvate sätete tõlgendamine kooskõlas Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikliga 54 ja harta artikliga 50, nagu neid on tõlgendatud käesoleva kohtuotsuse punktis 90, tuleb asuda seisukohale, et nimetatud lepingus ei ole ette nähtud sellise *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamist puudutava küsimuse lahendust, nagu on tõstatatud põhikohtuasjas, mistõttu tuleb see küsimus lahendada ELi ja USA lepingu artikli 17 lõike 2 alusel, mida tuleb tõlgendada harta artiklist 50 lähtuvalt.
- 113 Arvestades käesoleva kohtuotsuse punktis 104 tehtud järeldust ja nagu ka kohtujurist oma ettepaneku punktides 67 ja 68 sisuliselt märkis, võib niisugune kohtuotsus nagu *Okrožno sodišče v Mariboru* (Maribori regionaalne kohus) 6. juuli 2012. aasta kohtuotsus kuuluda ELi ja USA lepingu artikli 17 lõike 2 kohaldamisalasse, kuna juba selle sätte sõnastusest endast tuleneb, et siduv lõplik kohtuotsus võib takistada taotluse saanud riigi väljaandmiskohustuse täitmist olukorras, kus selle liikmesriigi ja Ameerika Ühendriikide vahel sõlmitud kahepoolses väljaandmislepingus ei ole *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamise küsimuse lahendust ette nähtud.
- 114 Siit järeldub, et asjaolu, et Saksamaa ja USA väljaandmisleping piirab *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamisala kohtuotsustega, mis on tehtud taotluse saanud riigis, ei saa kahtluse alla seada, et Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikkel 54 on kohaldatav sellisele vaidlusele nagu põhikohtuasjas, nagu tuleneb selle sätte tõlgendamisest käesoleva kohtuotsuse punktis 90.

ELTL artikkel 351

- 115 Veel tuleb analüüsida, kas – nagu leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus – ETL artikli 351 esimest lõiku võib tõlgendada nii, et liidu õigusnormid ei mõjuta Saksamaa ja USA väljaandmislepingut, mistõttu Saksamaa ametiasutused võivad põhikohtuasjas kõne all oleva väljaandmislepingu rahuldada, rikkumata liidu õigust.
- 116 ETL artikli 351 esimeses lõigus on sätestatud, et aluslepingute sätted ei mõjuta õigusi ja kohustusi, mis tulenevad enne 1. jaanuari 1958 või ühinevate riikide puhul enne nende ühinemiskuupäeva sõlmitud lepingutest ühe või mitme liikmesriigi ja ühe või mitme kolmanda riigi vahel.
- 117 Tuleb tõdeda, nagu möönab ka eelotsusetaotluse esitanud kohus ise, et see säte ei ole selle sõnastusest lähtudes põhikohtuasjas kohaldatav, kuna Saksamaa ja USA väljaandmisleping allkirjastati 20. juunil 1978 ja jõustus 30. juulil 1980 ehk pärast 1. jaanuari 1958.
- 118 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekib siiski küsimus, ega seda sätet ei tule tõlgendada nii laialt, et see hõlmab ka konventsioone, mille liikmesriik on sõlminud pärast 1. jaanuari 1958 või pärast oma ühinemiskuupäeva, kuid enne seda kuupäeva, mil liit omandas pädevuse nendes konventsioonides käsitletud valdkonnas.
- 119 Sellega seoses on oluline märkida, et ETL artikli 351 esimene lõik on norm, mis võib selle kohaldamise tingimuste täitmise korral lubada erandeid liidu õiguse, sealhulgas esmase õiguse kohaldamisest (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 301 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 120 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb aga erandeid tõlgendada kitsalt, kuna vastasel korral muutuksid üldreeglid sisutühjaks (26. veebruari 2015. aasta kohtuotsus Wucher Helicopter ja Euro-Aviation Versicherung, C-6/14, EU:C:2015:122, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 121 Selline kitsas tõlgendus on eriti vajalik ETL artikli 351 esimese lõigu puhul, kuna see säte ei võimalda teha erandit mitte konkreetsest põhimõttest, vaid aluslepingute mis tahes sätte kohaldamisest.
- 122 Lisaks sellele on kitsas tõlgendamine vajalik, arvestades ka liikmesriikidele ETL artikli 351 teise lõiguga pandud kohustust kasutada kõiki vajalikke vahendeid, et kõrvaldada olemasolevad vastuolud konventsiooni ja aluslepingute vahel (vt selle kohta 3. märtsi 2009. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Austria, C-205/06, EU:C:2009:118, punkt 45; 3. märtsi 2009. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Rootsi, C-249/06, EU:C:2009:119, punkt 45, ja 22. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Ferrari, C-720/18 ja C-721/18, EU:C:2020:854, punkt 67).
- 123 Pealegi lisati ETL artikli 351 esimeses lõigus tehtud viide 1. jaanuari 1958. aasta kuupäevale või ühinevate riikide puhul nende ühinemiskuupäevale Amsterdami lepinguga, mis jõustus 1. mail 1999. Varem kasutati EÜ asutamislepingu artiklis 234 väljendit „enne käesoleva lepingu jõustumist“.

- 124 Seega, kui liikmesriigid muutsid Amsterdami lepingu läbirääkimiste käigus sätet, mis on nüüd ELTL artikli 351 esimene lõik, otsustasid nad määrata asjakohasteks kuupäevadeks 1. jaanuari 1958 või ühinevate riikide puhul nende ühinemiskuupäeva. Seda teksti ei ole Nice'i ja Lissaboni lepingu vastuvõtmisel muudetud.
- 125 Kuigi liikmesriigid olid juba nende aluslepingute sõlmimise ajal teadlikud, et liidu pädevus võib aja jooksul märkimisväärselt muutuda, sealhulgas valdkondades, mis olid kolmandate riikidega sõlmitud konventsioonide ese, ei näinud nad ette võimalust võtta ELTL artikli 351 esimese lõigu kohaldamisel arvesse kuupäeva, mil liit omandas pädevuse konkreetses valdkonnas.
- 126 Siit järeldub, et seda erandit kehtestavat sätet tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab üksnes lepinguid, mis on sõlmitud enne 1. jaanuari 1958 või ühinevate riikide puhul enne nende ühinemiskuupäeva.
- 127 Järelikult ei ole ELTL artikli 351 esimene lõik Saksamaa ja USA väljaandmislepingu suhtes kohaldatav.

Tegude identsus

- 128 Selleks et anda eelotsusetaotluse esitanud kohtule võimalikult tarvilik vastus, tuleb veel osutada, et Euroopa Kohtu kindlalt väljakujunenud praktika kohaselt on harta artikli 50 tähenduses sama kuriteo olemasolu hindamiseks asjakohane kriteerium identne faktiline tegu, mida tuleb mõista kui konkreetsete omavahel lahutamatu seotud asjaolude kogumit, mille tulemusel on asjaomane isik lõplikult õigeks või süüdi mõistetud. Nii on selle artikliga keelatud mõista identsete tegude eest mitu kriminaalõiguslikku laadi karistust sel eesmärgil läbi viidud erinevate menetluste tulemusel (22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 129 Sama kuriteo toimepanemise tingimus nõuab seega, et faktilised teod oleksid identsed. Seevastu ei ole *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldatav, kui vaidlusalused teod ei ole identsed, vaid üksnes sarnased (22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punkt 36).
- 130 Faktiliste tegude identsust tuleb nimelt mõista kui selliste konkreetsete asjaolude kogumit, mis tulenevad tegudest, mis on sisuliselt samad, kuivõrd nende toimepanija on sama ning need on ajas ja ruumis omavahel lahutamatu seotud (22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punkt 37).
- 131 Käesoleval juhul nähtub eelotsusetaotlusest esiteks, et põhikohtuasjas vaidlusalune väljaandmistaotlus viitab kuritegudele, mille HF pani toime 2008. aasta septembrist kuni 2013. aasta detsembrini. Teiseks rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et teod, mille kohta on Sloveenias tehtud lõplik kohtuotsus HFi suhtes, on identsed tegudega, millele viitab väljaandmistaotlus, kuna seal on kirjeldatud kuni 2010. aasta juunini toime pandud kuritegusid. Nii toob ta esile, et Sloveenia kohtute tehtud süüdimõistev otsus hõlmab ainult ühte osa väljaandmistaotluse esemeks olevatest tegudest.
- 132 Käesolevas kohtuasjas esitatud küsimus põhineb aga eeldusel, et väljaandmistaotluses viidatud teod on samad teod, mille eest teise liikmesriigi kohtud on süüdistatava juba lõplikult süüdi mõistnud.

- 133 Sellega seoses peab eelotsusetaotluse esitanud kohus, kes on ainsana pädev faktilisi asjaolusid hindama, mitte Euroopa Kohus, kindlaks tegema, kas põhikohtuasjas arutusel oleva väljaandmistaotluse esemeks olevad teod on samad kui need, mille kohta Sloveenia kohtud on teinud lõpliku otsuse (vt analoogia alusel 28. septembri 2006. aasta kohtuotsus Gasparini jt, C-467/04, EU:C:2006:610, punkt 56, ja 22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punkt 38). Samas võib Euroopa Kohus anda nimetatud kohtule juhiseid liidu õiguse tõlgendamiseks tegude identsuse hindamisel (vt selle kohta 22. märtsi 2022. aasta kohtuotsus Nordzucker jt, C-151/20, EU:C:2022:203, punkt 42).
- 134 Sellega seoses tuleb käesoleva kohtuotsuse punktides 128–130 viidatud kohtupraktikat arvestades esiteks täpsustada, et *ne bis in idem*'i põhimõte Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artikli 54 tähenduses, tõlgendatuna harta artiklist 50 lähtudes, ei saa takistada väljaandmist seoses kuriteoga, mille on väidetavalt toime pannud asjaomane isik ja mille faktilised asjaolud jäävad taotluse saanud liikmesriigi kohtu hinnangute kohaselt, mis on antud tema käsutuses oleva toimiku põhjal, väljapoole ajavahemikku, mida teise liikmesriigi kohtud on süüdimõistmisel arvesse võtnud.
- 135 Teiseks ei saa *ne bis in idem*'i põhimõte hõlmata võimalikke kuritegusid, millele on väljaandmistaotluses viidatud ja mis – kuigi need pandi toime süüdimõistmisel arvesse võetud ajavahemiku jooksul – puudutavad muid faktilisi tegusid kui need, mille eest isik süüdi mõisteti (vt selle kohta 16. novembri 2010. aasta kohtuotsus Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, punkt 50).
- 136 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni artiklit 54 tuleb harta artiklist 50 lähtudes tõlgendada nii, et sellega on vastuolus see, kui liikmesriigi ametiasutused annavad kolmanda riigi kodaniku välja teisele kolmandale riigile, kui esiteks on see kodanik samade tegude eest, millele on viidatud väljaandmistaotluses, teises liikmesriigis lõplikult süüdi mõistetud ja seal talle määratud karistuse ära kandnud, ning teiseks põhineb väljaandmistaotlus kahepoolisel väljaandmislepingul, mis piirab *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamisala taotluse saanud liikmesriigis tehtud kohtuotsustega.

Kohtukulud

- 137 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamiseiga seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

Schengenis 19. juunil 1990 alla kirjutatud ja 26. märtsil 1995 jõustunud konventsiooni, millega rakendatakse 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut Beneluxi Majandusliidu riikide, Saksamaa Liitvabariigi ja Prantsuse Vabariigi valitsuste vahel nende ühispiiridel kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määrusega (EL) nr 610/2013), artiklit 54 tuleb Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklist 50 lähtudes

tõlgendada nii, et

sellega on vastuolus see, kui liikmesriigi ametiasutused annavad kolmanda riigi kodaniku välja teisele kolmandale riigile, kui esiteks on see kodanik samade tegude eest, millele on viidatud väljaandmistaohtluses, teises liikmesriigis lõplikult süüdi mõistetud ja seal talle määratud karistuse ära kandnud, ning teiseks põhineb väljaandmistaohtlus kahepoolisel väljaandmislepingul, mis piirab *ne bis in idem*'i põhimõtte kohaldamisala taotluse saanud liikmesriigis tehtud kohtuotsustega.

Allkirjad